

TIENDUIZEND HEMELS BOVEN JOU

HarperCollins Young Adult

ook verkrijgbaar:

Claudia Gray

Duizend stukjes van jou (De Vuurvogel-trilogie – deel 1)

Julie Kagawa

De IJzerkoning (The Iron Fey – deel 1)

De IJzerprinses (The Iron Fey – deel 2)

De IJzerkoningin (The Iron Fey – deel 3)

De IJzerprins (The Iron Fey – deel 4)

De verloren prins (Call of the Forgotten – deel 1)

De duistere fae (Call of the Forgotten – deel 2)

Onsterfelijk (Blood of Eden – deel 1)

Bloedband (Blood of Eden – deel 2)

Offergave (Blood of Eden – deel 3)

Aimée Carter

De Godinentest

De Godinnenwraak

Het Godinnenoffer

Marionet (Blackcoat Rebellion – deel 1)

Gevangene (Blackcoat Rebellion – deel 2)

Michael Grant

De Angstaanjager (De boodschapper van angst – deel 1)

TIENDUIZEND HEMELS BOVEN JOU

NEW YORK TIMES BESTSELLERAUTEUR

CLAUDIA GRAY

Vertaling Sandra Hessels

YoungAdult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2015 Amy Vincent
Oorspronkelijke titel: *Ten Thousand Skies Above You*
Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference
Omslagontwerp: Elizabeth Clark
Bewerking: Katya Kholyapina
Foto auteur: Keith Claunch
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1020 5
NUR 285
Eerste druk augustus 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

DE EERSTE KEER DAT IK NAAR EEN ANDERE DIMENSIE REISDE, WAS IK van plan iemand van het leven te beroven. Deze keer probeer ik een leven te redden.

Maar dat kan pas als ik mezelf in veiligheid heb gebracht. Op dit moment hol ik door de kronkelende straten van een middeleeuws aandoend Rome in de hoop de brandstapel te kunnen ontvluchten.

Wat een dolle pret is het reizen naar alternatieve werelden toch altijd weer.

‘Zij is de dochter van de tovenaars!’ roept een vrouwenstem uit de menigte achter me. ‘Ze heeft de instrumenten van hun hekserij bij zich!’

Haar klanken weerkaatsen tegen de kasseien, net als het gejoel van de massa om haar heen. Enkelen van hen hebben brandende fakkels bij zich, zodat ze me beter kunnen achtervolgen door de donkere nacht.

Mijn ouders zijn overigens wetenschappers, geen tovenaars. Maar in dit universum bestaat dat verschil kennelijk niet.

Wat ik bij me draag in de zakken van mijn mantel – of gewaad, of hoe je dit vormeloze rode geval ook wilt noemen – is geen magisch instrument. Het is een kijker, een primitieve telescoop, van ongeveer vijftien centimeter lengte. Met zijn buitenkant van schildpaddenschild, het koperen beslag en de handgeslepen lenzen lijkt het een re-

kwisiet voor *steampunk*-cosplay. Het zou weleens het instrument kunnen zijn dat het einde van de middeleeuwen inluidt voor deze dimensie. Míts mijn familie dus niet voortijdig op de brandstapel eindigt.

Higgend sla ik elke hoek om die ik tegenkom, zonder echt op te letten waar ik naartoe ga. Ik heb toch geen flauw idee waar ik ben. Als ik de sprong maak en in een van de andere versies van mezelf terecht kom – in de Marguerite die in een parallelle dimensie thuis hoort – heb ik geen toegang tot hun herinneringen. Een deel van hun kennis en vaardigheden krijg ik wel mee, maar dat geldt slechts voor de diepgewortelde dingen die iemand onbewust of automatisch doet. En daarom heb ik dus geen flauw idee waar ik me bevind in deze versie van Rome.

Ik weet alleen dat ik moet maken dat ik wegkom. Het Castel Sant'Angelo vinden – en Paul, die zich daar als het goed is ophoudt – zal moeten wachten tot ik veilig ben.

Natuurlijk kan ik deze dimensie op elk gewenst moment verlaten, dankzij de zware hanger die aan een ketting rond mijn nek hangt. Iedereen in deze dimensie (en zo'n beetje iedereen in onze eigen wereld) zou het voorwerp voor een grote, gedetailleerd gedecoreerde hanger aanzien, áls ze hem al zouden zien. En die kans is erg klein.

Het is namelijk geen gewone ketting. Hij hoort niet thuis in hun werkelijkheid. Dit is de Vuurvogel.

De Vuurvogel is het enige instrument dat het menselijke bewustzijn in staat stelt naar alternatieve dimensies te reizen. Hij is uitgevonden door mijn moeder, dr. Sophia Kovalenka, met hulp van mijn vader, dr. Henry Caine. Dit ding kan mijn geest in een oogwenk uit deze dimensie halen en me terugsturen naar mijn eigen lichaam, in mijn eigen huis, waar ik veilig ben. Zelfs nu ik door de straten van een alternatief Rome voor mijn leven ren, in een wollen jurk en mantel die tot op mijn enkels vallen, mijn stijve laarzen slappend over de

natgeregende kasseien van de straten, houd ik de Vuurvogel stevig in mijn hand. Als ik hem verlies, ben ik de pineut.

Maar ik vertrek nog niet. Ik kan deze dimensie pas verlaten als ik heb gedaan wat ik moet doen.

Ik moet Paul Markov redden.

Nog een paar afslagen en kronkelingen door de donkere steegjes en het lukt me zowaar om de menigte af te schudden. In de verte hoor ik nog steeds het geroep en geroezemoes, maar ik kan even blijven staan om op adem te komen. Het razende bonzen van mijn hart wordt al wat minder terwijl ik met mijn rug tegen een terracotta-keurige muur geleund sta. Het enige licht komt van enkele lantaarns en een stel kaarsen van achter vensters zonder ruiten. En van de sterren, uiteraard. Ik kijk omhoog, eventjes verbijsterd door de hoeveelheid – je ziet zoveel meer sterren in een hemel die niet vertroebeld is door kunstlicht vanaf de aarde.

Het uitzicht rondom me zou zo afkomstig kunnen zijn van een van de honderden vroeg-Italiaanse schilderijen die ik bestudeerd heb. Dit is een wereld zonder elektriciteit, waar alleen vlammen je pad verlichten in het donker. In de verte rammelt een kar voorbij, getrokken door een ezel, volgeladen met zakken die waarschijnlijk graan bevatten. Vergeet wifi, laptops, tablets en vliegtuigen. Op deze plek laten zelfs stoommachines nog eeuwen op zich wachten. Wat niet betekent dat ik teruggereisd ben in de tijd; dat kunnen de Vuurvogels niet. Maar sommige dimensies ontwikkelen zich sneller, andere langzamer. Ik ben ook al op bezoek geweest in futuristische werelden, waar iedereen via hologrammen communiceert en per luchtschip reist. Het was een kwestie van tijd voor ik een dimensie zou bereiken waar de renaissance nog volop bezig is.

Al is dit geen exacte kopie van onze renaissanceperiode: de kledij hier doet me eerder denken aan de tiende of elfde eeuw, terwijl de telescoop die mijn ouders hier hebben uitgevonden bij ons pas veel la-

ter het licht zag. En op de een of andere manier hebben ze hier ook geen typische rolverdeling op basis van geslacht. Die hele tweedeling lijkt niet te bestaan; de priester die me overleverde aan de menigte was een vrouw. Alleen heb ik nu geen tijd om te juichen voor zulke gelijkwaardigheid.

De man die ik sprak, vertelde me dat ik Paolo Markov uit Rusland in het Castel Sant'Angelo zou vinden, beter bekend als de Engelenburcht. Ik zie meteen een geketende Paul in de kerkers voor me, waar hij wordt geslagen of zelfs gemarteld. Ik kan wel huilen.

Maar dit is niet het juiste moment voor tranen. Paul heeft me nodig. Janken kan straks ook nog.

En zodra ik dit allemaal heb geregeld, zal ik achter Wyatt Conley aan gaan.

Het kwade geroezemoes van de menigte is nu veel zwakker. Welke kant moet ik nu op? Ik word omringd door donkere, kronkelende steegjes en een hoop gebouwtjes vol mensen die ik niet kan vertrouwen. Ze zeiden dat de Engelenburcht in het westen lag, maar welke kant is het westen? Zonder zon aan de hemel heb ik geen idee waar ik naartoe moet. Al zal ik ergens moeten beginnen. Ik haal nog een keer diep adem en loop naar een smalle straat die zo te zien uitkomt op een rustige weg.

Maar dan wordt er een hand voor mijn mond geslagen.

'Niet die kant op,' fluistert een vrouw. Een edelvrouw, besef ik, al gaat haar gezicht zo goed als schuil onder haar blauwfluwelen mantel. 'Ze hebben zich misschien verzameld bij het Pantheon.'

Ik heb geen idee wat dat is, maar als de menigte me daar opwacht, ga ik de andere kant op.

'Bedankt.'

(Dit gesprek hierboven is trouwens niet helemaal letterlijk opgeschreven. Mijn nieuwe vriendin en ik spreken iets wat waarschijnlijk een late vorm van Latijn is, of de beginselen van het Italiaans.

Wat het is, weet ik niet precies, maar dankzij de diepgewortelde kennis van de Marguerite uit deze dimensie spreek ik het vloeiend.)

‘Jouw ouders brengen ons wijsheid en wetenschap,’ zegt de edelvrouw vriendelijk. ‘De anderen zijn gewoon bang voor iets wat ze niet begrijpen.’

Ze doet een stap naar voren, net ver genoeg zodat iets van het zwakke licht op haar gezicht valt. Ik zie een dikke bos goudkleurig blond haar en een stevige, vierkante kaaklijn, en het lukt me nog net haar niet met open mond aan te gapen.

We hebben elkaar eerder ontmoet.

Haar naam is Romola. Als ik haar achternaam ooit heb geweten, dan ben ik die vergeten. Ik ontmoette haar in de allereerste alternatieve dimensie die ik bezocht, het futuristische Londen, waar ze de dochter was van een hertogin, verwend en rijk. High van de drugs en dronken van de champagne sleurde Romola me mee van de ene nachtclub naar de andere, waar ik evenveel naar binnen klokte als zij. Destijds was ik doodmoe, doodsbang en miserabel; het was pas twee dagen nadat de politie ons was komen vertellen dat mijn vader was overleden. Uiteindelijk bleek alles in orde met hem, voor zover je gekidnapt en ontvoerd naar een andere dimensie ‘in orde’ kon noemen, tenminste. Maar dat wist ik op dat moment niet. Die surrealistische, draaijerige, ellendige uren met Romola staan me helderder voor de geest dan ik kan verklaren. Het is net alsof ik haar al mijn hele leven ken, niet alsof ik slechts één raar dagje met haar heb doorgebracht.

Toch hoeft het me niet te verbazen haar terug te zien. We hebben ontdekt dat bepaalde mensen elkaars pad blijven kruisen, in elke dimensie weer. Hoe anders de werelden ook zijn, het lot blijft ons bij elkaar brengen.

‘Voel je je wel goed?’ Romola drukt een hand tegen mijn voorhoofd, net als mijn moeder dat deed toen ik klein was. ‘Je lijkt een

beetje de weg kwijt. Maar dat kan niemand je kwalijk nemen na wat zij je hebben aangedaan.’

‘Ik voel me goed. Echt waar.’ Ik herpak me, klaar voor de rest van mijn ontsnapping. ‘Ik moet naar Castel Sant’Angelo. Welke kant is dat op?’

Romola beschrijft de route. De meeste oriëntatiepunten die ze noemt, zeggen me niets (de Via Flaminia?), maar ze geeft de richting aan. Ik bedank haar en zet het weer op een lopen.

Thuis kon ik een paar kilometer rennen zonder buiten adem te raken, maar deze Marguerite krijgt blijkbaar niet zoveel lichaamsbeweging. Ik voel een pijnlijke steek in mijn zij, en mijn ademhaling is veel te vlug. Ondanks de koele lucht van april plakt mijn huid van het zweet. Deze dikke wollen kleren voelen alsof ze verzwaard zijn met gewichten. En mijn laarzen! Laten we het erop houden dat ze thuis veel betere schoenmaaktechnieken hebben. Ik vóél de blaren op mijn hielen en tenen ontstaan.

Maar ik moet Paul zo snel mogelijk zien te bereiken. Wie weet verkeert hij in gevaar...

Of ook niet. Misschien is hij een van de kasteelwachten. Hij zou zelfs een prins kunnen zijn! Wie weet onderbreek ik hem tijdens een koninklijk feestmaal.

Hoelang zou hij al hier zijn? We deden ons best niet meteen in paniek te raken toen hij na vierentwintig uur nog niet teruggekeerd was naar onze dimensie. Maar na achtenveertig uur wisten we allemaal dat er iets mis was. De angst sloeg pas toe toen we terugkeerden naar de Triad-dimensie om hem te zoeken en we beseften dat hij daar wel was vertrokken, maar nooit naar huis was gekomen. Mama en Theo hebben zichzelf echt overtroffen door een manier te vinden om Pauls volgende sprong te achterhalen. Die was naar deze dimensie.

Paul had geen enkele reden om hiernaartoe te gaan. Als hij had

gevonden wat hij zocht, namelijk een geneesmiddel voor Theo, zou hij direct naar huis zijn teruggekeerd. Daardoor wisten we zeker dat hij ontvoerd was. Sinds dat moment heb ik geen oog meer dichtgedaan.

Ik móét hem terugvinden. De rest komt later wel. Dan zullen we samen uitvinden hoe we Theo kunnen redden en Triad moeten verslaan. Dat kan allemaal wachten tot Paul weer heelhuids thuis is gebracht.

Zodra de Engelenburcht in zicht komt, weet ik dat ik goed zit. Het is een gigantisch stenen bouwwerk boven op een heuvel, verlicht door vlammeende fakkels. In het licht is de doffe zwarte glans te zien van kanonnen die uit speciale openingen in het metselwerk steken. Wanneer ik dichterbij kom, zie ik dat de paleiswachten uniformen dragen die even hilarisch als afschrikwekkend zijn: een lange, gestreepte broek met daarboven een felgele jas met pofmouwen, metalen borstschilden, een helm, en een zwaard waar je zo te zien met gemak een mens aan rijgt. Hoewel de soldaten in de houding springen zo gauw ik dichterbij kom, lijken ze een meisje dat buiten adem is verder nauwelijks een bedreiging te vinden.

Wat als Paul een gevangene is? Ik heb geen idee hoe de wachters reageren, maar daar kom ik maar op één manier achter.

Na een paar keer diep in- en uitademen zeg ik zo vastberaden als ik kan: 'Ik moet Paul Markov uit Rusland spreken.'

De bewakers kijken elkaar aan zonder een woord te zeggen. Shit. Had ik hem Paolo moeten noemen, de Italiaanse versie van zijn naam? Of Pavel, de Russische variant? Of misschien is hij echt een gevangene. Of hij is hier helemaal niet in de buurt...

'Volg mij maar,' zegt een van de bewakers. 'Je kunt op de gebruikelijke plek wachten.'

De gebruikelijke plek? Ik moet een grijns onderdrukken terwijl ik

achter hen aan loop naar een kleine ruimte met stenen muren. Natuurlijk kennen Paul en ik elkaar in deze wereld ook.

We weten elkaar altijd weer te vinden.

In mijn wereld is Paul een van de onderzoeksassistenten van mijn ouders. Hij is een natuurkundepromovendus en werkt aan zijn doctoraat aan Berkeley. De eerste anderhalf jaar dat ik hem kende, vond ik hem voornamelijk vreemd. Stilletjes, niet op zijn gemak, te groot voor elke kamer waarin hij zich bevond. Als hij al sprak, was hij bot, en meestal zei hij helemaal niets. Na verloop van tijd begon ik me te realiseren dat zijn lompe opmerkingen niet onaardig of gemeen bedoeld waren, maar een bepaalde vorm van eerlijkheid in zich hadden die soms lastig te verkroppen was, maar wel altijd waar. Zijn ongemak rond anderen was eigenlijk verlegenheid, omdat hij voor zijn gevoel nooit ergens bij hoorde en dat ook nooit zou doen. En de reden dat hij altijd bij mijn ouders thuis rondhing, was niet dat hij geen leven had en nergens anders naartoe kon, maar omdat hij zich nooit eerder ergens op zijn plek had gevoeld. Hij had nooit een familie met nauwe banden gehad, nooit een echte vriend, tot hij Theo leerde kennen, de andere onderzoeksassistent van mijn ouders.

En hij was nooit eerder verliefd geweest voor hij mij leerde kennen. Hij wist dus ook niet hoe hij me dat duidelijk moest maken.

Zo onderhand heb ik al aardig wat dimensies bezocht. In de meeste daarvan kenden Paul en ik elkaar al, en in veel werelden waren we al samen. Het lot en de wiskunde brengen ons keer op keer weer bij elkaar. Pauls proefschrift bevat een serie vergelijkingen die bewijzen dat de lotsbestemming werkelijk bestaat – al heb ik geen wiskunde nodig om mezelf daarvan te overtuigen. Ik heb het vaak genoeg met eigen ogen gezien, te beginnen in een Rusland waar de tsaren nog heersen.

Eventjes denk ik terug aan luitenant Markov, aan de Paul die ik daar kende, en meteen zit er een brok in mijn keel. Net op dat mo-

ment verschijnt er een figuur in een donkere mantel in de stenen deuropening.

Paul doet een stap naar voren en kijkt me zo droevig aan, dat mijn hart naar hem uitgaat, zonder goed te weten waarom.

‘Je weet dat je niet had moeten komen,’ zegt hij zacht.

‘Ik kon niet anders.’

Soms is het best lastig om je door een alternatieve dimensie heen te bluffen. Als je twijfelt, blijf dan zo lang mogelijk stil en laat de inwoners van die dimensie zelf aan het woord.

Ik weet dat ik op dit moment uitsluitend met de Paul uit deze wereld praat. Er zijn een paar kleine verschillen die me meteen opvallen, subtiele hints die een ander niet eens zou opmerken, zoals zijn manier van lopen en hoezeer hij thuis lijkt te zijn in deze middeleeuwse kamer. De geest van mijn Paul – zijn ziel – moet zich in dit lichaam bevinden, maar is slechts halfbewust en niet in staat iets te ondernemen of te denken, en zal zich nauwelijks iets kunnen herinneren. Op dit moment is hij zichzelf vergeten. Dat is wat er gebeurt met mensen die naar een andere dimensie reizen: ze worden geabsorbeerd door hun andere ik, kunnen niet ontsnappen en niet eens voldoende nadenken om te beseffen dat ze zouden moeten ontsnappen.

Zie het als een omgekeerd sprookje: in dit geval ligt de prins te slapen in de glazen kist, en ben ik degene die hem zal wekken.

Was een kus maar voldoende.

Paul doet een stap naar me toe. De flakkerende lantaarns werpen een gouden gloed over zijn gelaat. Hij heeft een fors postuur, dat bijna intimiderend te noemen is met zijn een meter zevenentachtig. Deze versie heeft minder ontwikkelde spierbundels, tenzij ik het gewoon niet goed kan zien onder die zwarte mantel die hij draagt.

Wacht eens... Is dat... een priestergewaad?

‘Ik heb gebeden en gebeden,’ fluistert Paul. Zijn grijze ogen kijken

zoekend in de mijne, en ik zou willen dat ik die verloren blik, zijn gevoel van eenzaamheid, niet zo goed kende. 'Ik kan de gelofte die ik God gedaan heb toch niet zo eenvoudig naast me neerleggen? En toch, als Hij niet wilde dat ik net als andere mannen zou trouwen, verlangens zou hebben, liefde zou voelen... Waarom heeft Hij me dan naar jou geleid?'

Ik smelt bij die woorden, zelfs zonder de rest van het verhaal te kennen. De Marguerite uit deze dimensie is vast even verliefd op hem als hij op haar, anders zouden ze dit gesprek niet al eerder hebben gevoerd.

En daarom is het in orde wanneer ik zeg: 'We zijn samengebracht door een macht die sterker is dan wij. Iets wat groter is dan deze wereld.'

Het is niet alleen maar romantisch geneuzel; het is een wetenschappelijk feit.

Paul ademt moeizaam uit, als een man die ergens mee worstelt. Ik vraag me af hoe zijn leven er hier uitziet. Hij zal ongetwijfeld geboren zijn in Rusland. In de middeleeuwen werden veel kinderen min of meer overgedragen aan de kerk toen ze klein waren, waardoor ze eigenlijk geen andere keus hadden dan priester te worden of het klooster in te gaan, of iets dergelijks. Als Paul een maand na zijn twintigste verjaardag al een eed heeft afgelegd, dan moet dat met hem ook zo zijn gegaan. Misschien is hij naar Rome gereisd om de paus te dienen. Daar ontmoette hij de dochter van de uitvinder en werd alles anders.

Ik hoop dat de Paul en Marguerite van deze wereld hun kans krijgen om samen te zijn. In andere omstandigheden zou ik in de verleiding komen langer te blijven om hen daarbij te helpen. Maar op dit moment is er niets belangrijker dan mijn Paul redden en hem terugbrengen naar huis.

'Paul?' Ik beweeg iets meer naar hem toe. Het licht van het vuur

laat de lichtrode tint in zijn lichtbruine haar naar voren komen.
'Kom eens hier.'

'Beter van niet,' zegt hij, al klinkt hij als een man die wanhopig graag zou willen dat we wel...

'Nee, niet daarvoor. Het is al goed.' Ik sla mijn ogen op en glimlach zo vriendelijk mogelijk naar hem. 'Vertrouw me maar.'

Meteen recht Paul zijn rug. Hij knikt en doet de laatste pas naar voren. Het zou zo eenvoudig zijn hem te omhelzen, zijn armen om me heen te voelen...

...maar in plaats daarvan voel ik iets van metaal als mijn hand over zijn borstkas beweegt. Het zit onder de stof, en ik steek een hand uit om zijn Vuurvogel uit de kraag van zijn gewaad te vissen.

Draagt hij hem nog steeds? Ik had een tweede meegenomen, omdat ik ervan uitging dat Conley die van Paul gestolen zou hebben. Misschien is hij kapot. Dat zou een hoop verklaren.

Paul staart naar de ketting die hij zojuist voor het eerst ziet en die al die tijd al rond zijn nek heeft gehangen. In zijn ogen moet het ding op haast magische wijze zijn verschenen. Hij heeft blijkbaar geen idee wat ik van plan ben, maar hij blijft stil, volledig op mij vertrouwend. Dat maakt het net iets lastiger om de instellingen van de Vuurvogel om te zetten voor een reminder. Want reminders doen zeer.

Paul slaakt een kreet van pijn en deinst geschokt achteruit. Dit is het moment waarop mijn Paul in hem ontwaakt, en als we weer samen zijn, kunnen we naar huis.

Ware het niet dat de reminder niet werkt.

'Waarom deed je dat nou?' Priester Paul houdt de Vuurvogel omhoog en kijkt er met gefronste wenkbrauwen naar. 'Wat is dit voor instrument, dat aan mijn nek bungelt?'

Hij heeft geen idee. Hij weet het echt niet. Zoiets is nog nooit eerder gebeurd. Hoe kan een reminder nou gewoon geen enkel effect hebben?

Ik laat een hand door mijn krullende haar glijden en denk snel na. ‘Het is een van de recente uitvindingen van mijn ouders. Dat had geen pijn mogen doen, dus ik denk dat hij kapot is. Mag ik hem weer?’

Paul overhandigt me de ketting, nog steeds vol vertrouwen, al is hij op zijn hoede voor de Vuurvogel zelf. Dat kan ik hem niet kwalijk nemen. Als ik nou een van de knappe koppen van de familie was, en niet de artistiekeling, dan zou ik hem zelf kunnen repareren. Zoals het er nu naar uitziet, zal ik misschien zonder Paul terug moeten gaan. En zelfs al weet ik dat ik weer kan terugkeren om hem op te halen, misschien zelfs enkele minuten later al, het idee hem opnieuw te verliezen wordt me bijna te veel.

Je bent het wetenschaps wonder van de eenentwintigste eeuw, denk ik, omlaagkijkend naar de Vuurvogel. Hoe kun je het nu ineens laten afweten?

Misschien heeft Conley hem gesaboteerd. Maar waarom zou hij een Vuurvogel kapotmaken? Hij had hem toch beter kunnen stelen voor eigen gebruik?

Maar nee, er zit nog leven in de Vuurvogel. Hij is niet kapot. Alle instellingen kloppen. Maar als ik ze nogmaals naloop, zie ik dat de Vuurvogel een melding toont die ik nog niet eerder heb gezien.

Er komt een tweede man de kamer binnen, en mijn ogen worden groot.

‘Laat me even uitleggen wat die waarde betekent,’ zegt hij met een zelfingenomen grijns. ‘Zo ziet versplintering eruit.’

Zijn rode gewaad lijkt helemaal thuis te horen in deze middeleeuwse setting, maar zijn gezicht komt me bekend voor. Veel te bekend.

Het lot en de wiskunde brengen niet alleen mensen bij elkaar die van elkaar houden. Ze zorgen er evengoed voor dat je mensen die je haat steeds opnieuw blijft tegenkomen.

In deze wereld hebben ze Wyatt Conley opnieuw op mijn pad gebracht.

2

WIE IS WYATT CONLEY EN WAAROM IS HIJ ZO'N ONGELOOFLIJKE klotzak?

Mijn ouders hebben me de situatie redelijk goed uitgelegd de dag nadat ik mijn vader terugbracht na ons eerste avontuur door diverse dimensies. Die avond huilden we en waren we veel te blij en te opgewonden om helder na te denken. De volgende ochtend brachten we aan één stuk door verslag uit over alle avonturen die we beleefd hadden, alles wat we hadden gezien en gedaan, wie we waren geweest.

Die ochtend bleek de natuurkundefaculteit een afdelingsoverleg te hebben. Volgens mama was dat een goede plek om te beginnen dit alles uit te leggen, en dus vertrokken mijn ouders, Paul, Theo en ik naar de universiteit. Zoals gewoonlijk voelde ik me als een vis op het droge terwijl we door de gangen van het natuurkundegebouw liepen. Je kunt er de wiskunde bijna ruïken.

Gezamenlijk liepen we de ruimte binnen en verstoorden we de bijeenkomst die al bezig was. Alle professors in de wetenschap rond de lange, ovale tafel zaten meteen rechtop en staarden ons aan.

‘Vergeef ons dat we te laat zijn,’ begon mijn moeder. Zelfs in haar verkleurde vest en huisspijkerbroek had ze meteen de leiding. Dat effect heeft mama op mensen. ‘Ik moet een zeer belangrijk punt bespreken dat niet op de agenda staat, en dat is de rol van Triad Corporation als geldschieter van het Vuurvogel-project.’

‘En dan bedoelt ze dat er zo snel mogelijk een einde aan die rol moet komen,’ lichtte Theo toe. ‘We moeten onafhankelijk van ze worden, en wel meteen.’

Papa deed een stap naar voren. ‘Triad heeft agenten vanuit andere dimensies naar de onze gebracht. Deze agenten hebben ons bespioneerd en gepoogd onze voortgang met de Vuurvogels te sturen en de baas te blijven. Hun CEO, niemand minder dan Wyatt Conley, zit hierachter. Hij heeft de touwtjes in handen, in beide werelden. Hij heeft ook de dimensionale resonantie van mijn dochter Marguerite veranderd, zodat zij op veel effectievere wijze door dimensies kan reizen dan ieder ander uit onze wereld.’

Mama’s ogen schoten vuur toen ze het van hem overnam. ‘Die procedure werkt slechts eenmaal per dimensie. Door onze dochter uit te kiezen en haar in deze gevaarlijke positie te brengen dacht Conley ons te kunnen manipuleren.’

‘Conley hoopte ook Marguerite te kunnen chanteren om voor hem te komen werken als spion in diverse dimensies. Daarom hebben ze mij ook meegenomen en ontvoerd naar een alternatief universum,’ maakte papa de gedachtegang af.

Wat er volgde, was een stilte. Iedereen in de vergaderruimte bleef maar naar ons staren, als een verzameling enorm grote ogen achter dikke brillenglazen. Ik vroeg me af of ze nu geloofden dat mijn ouders helemaal waren doorgedraaid. De gebeurtenissen die mijn ouders zojuist hadden beschreven klonken nogal onwaarschijnlijk, maar elke natuurkundige op deze afdeling (en waarschijnlijk zelfs ter wereld) wist dat mijn ouders op het punt stonden van een doorbraak, en dat reizen door dimensies uiteindelijk mogelijk zou zijn.

Opeens hield Theo zijn handen omhoog om een time-outteken te geven. ‘Eh... volgens mij moeten we even een stapje terugdoen. Luister, de Vuurvogels doen het! Ze werken echt! Reizen door dimensies is mogelijk! Technisch gezien was dr. Caine de eerste, ge-

volgd door Paul en toen Marguerite... Maar waar het om gaat, is dat we de instrumenten hebben getest. De Vuurvogel is een succes! Ja, met dat nieuws hadden we dus moeten beginnen.'

'Nee, niet eens,' zei Paul met een grimmige blik.

Ik realiseerde me waar hij op doelde, en mijn ogen werden groot.

Paul deed een stap naar voren en zei zo formeel, dat het leek alsof hij zijn dissertatie aan het verdedigen was: 'We hadden u wellicht eerst even op de hoogte moeten brengen van het feit dat dr. Caine nog in leven is.'

'O!' zei mijn vader, en mijn moeder sloeg een hand voor haar mond. 'Juist, ja! Dat leek me eigenlijk al duidelijk. Maar inderdaad, dat had ik nog even moeten noemen. Ik ben niet dood! Mijn lichaam is niet meegesleurd door de rivier of verdwenen op zee of weet-ik-wat ze jullie hebben verteld. In plaats daarvan ben ik gekidnapt en meegevoerd naar een andere dimensie. Ja, dat belangrijke detail waren we eventjes vergeten, hè?'

'Bovendien zullen de meesten van jullie hebben gehoord dat ik dr. Caine heb vermoord, terwijl ik in werkelijkheid slechts de schuld van zijn dood in mijn schoenen geschoven kreeg. Ik ben onschuldig,' ging Paul verder. En met een blik in de richting van mijn vader voegde hij daar nog aan toe: 'Dat lijkt me helder.'

'Want ik leef nog.' Papa klapte hierbij in zijn handen, tegelijkertijd geamuseerd en gegêneerd. 'Dus ja, geen wonder dat jullie er zo geschrokken bij zitten. Voor jullie is het net alsof ik zojuist uit het graf ben herrezen! Ik neem het jullie niet kwalijk, hoor. We hadden gisteravond toen ik terug was een paar mensen moeten bellen, maar we werden nogal in beslag genomen door onze eigen reünie en zo. Maar nee, ik ben dus niet dood. Ik zit weer prima in mijn vel. Beter dan ooit.' De professoren vlak voor ons bleven zwijgen, en ik merkte dat een enkeling wit was weggetrokken van schrik. Mijn vader verbrak de onaangename stilte weer. 'En hoe is het met jullie

allemaal? Ah, Terry, je hebt een ander kapsel, zie ik! Het staat je uitstekend.'

Op dat moment viel er iemand flauw.

Geloof het of niet, dat mag je zien als een positieve reactie. Jarenlang heeft de wetenschap mijn ouders afgeschreven als een stel malloten, en er zijn er genoeg die dat nog steeds het liefst zouden doen. Hun collega's hebben eindelijk geaccepteerd dat het reizen door verschillende dimensies mogelijk is, maar spionnen uit andere werelden? Wyatt Conley, uitvinder en ondernemer, het meesterbrein achter een mysterieus complot? Triad fabriceert de meest geavanceerde persoonlijke elektronica ter wereld en verkoopt die in winkels die je in elk winkelcentrum vindt. Hun vrolijke reclameposters en smaragdgroene borden zien er niet uit alsof er een James Bond-achtige superschurk achter schuilgaat. En wat zou Conley mij zogenaamd hebben aangedaan? Hij heeft iets 'veranderd' en hoopte mij zo te kunnen chanteren... Maar waarom zou een machtige miljardair een gewoon meisje van achttien moeten chanteren?

Dat is wat ze moeten hebben gedacht.

Nadat ambulancebroeders professor Xavier weer bij bewustzijn hadden gebracht, moesten mijn ouders, Theo en Paul wel drie uur lang de vragen van de natuurkundigen beantwoorden. Het hoofd van de universiteit smeekte mijn vader en moeder om voorlopig geen publieke uitlatingen te doen over het Vuurvogel-project. Daarmee hebben ze ingestemd, al bleven de verslaggevers maar bellen en werden hun vragen steeds scherper, wat suggereert dat de sfeer ondertussen is omgeslagen van ademloze afwachting in twijfel. Wyatt Conley heeft ook nog geen verklaring laten uitgaan. Voor zover de mensen weten, doet de dertigjarige CEO die liever spijkerbroeken draagt dan strakke pakken gewoon wat hij altijd doet. Op de voorkant van diverse business tijdschriften grijnst zijn jongensachtige gezicht ons van onder zijn krullende kastanjebruine haar nog altijd